

“Natuurlijk wilde ik niet dat de politie aan mijn kinderen ging trekken!”

Ronald*: “Net na de scheiding mocht ik mijn kinderen negen maanden niet zien. Toen er eindelijk een omgangsregeling was, traineerde mijn ex-vrouw die zodra ze de kans had: als een van de kinderen bijvoorbeeld ziek was, kwam de ander ook niet. Rechtszaken over en weer hielpen niets. Zelfs toen er een dwangsom tot 15.000 euro opgelegd was, verzong ze nog smoesjes.

Op een gegeven moment had ik een beslissing van de rechter waarin stond dat ik de politie mocht inschakelen als ze de kinderen niet bracht. Maar toen ik dat wilde doen, kreeg ik te horen: ‘Meneer, we gaan niet aan kinderen lopen trekken.’ Dat bedoelde ik natuurlijk ook niet! Wat ik wilde was dat de politie mijn ex zou wijzen op haar gedrag en op het feit dat ze strafbaar was als ze de omgang niet nakwam. Ik weet zeker dat dat zou hebben geholpen. Nu diende ze een klacht in nadat de jeugdagent telefonisch contact met haar opgenomen had: dat de politie aan de deur was geweest en dat dat traumatiserend voor de kinderen was. Puur een verzinsel...

Toen heb ik een klacht ingediend over het feit dat de politie niets deed. Dat liep ook mis. Tijdens de hoorzitting vergaten ze me binnen te roepen. Later werd mijn klacht niet gegrond verklaard. Een andere keer belde ik de meldkamer, daar zeiden ze dat ik nogmaals moest bellen als het niet lukte om de kinderen mee te krijgen. Toen ik dat deed, zei de wijkagent dat ik maar beter weg kon gaan, anders werd het een aantekening. Het heeft me een melding huisvredebreuk opgeleverd, die gemeld is bij de reclassering.

Inmiddels heb ik mijn kinderen al twee jaar niet gezien. Achttien keer heb ik tot nu toe aangifte gedaan van onttrekken ouderlijk gezag. Op internet had ik gelezen dat ik dat kon doen, maar ik moest zelf tegen de politie zeggen dat ze daartoe verplicht zijn. De politierechter nam het wel heel serieus en heeft mijn ex drie maanden gevangenisstraf opgelegd. Maar toen ze in hoger beroep ging, was dat weer van de baan. De politie rolt het balletje heel vaak door en verwijst naar andere organisaties: je moet bij jeugdzorg zijn, ga maar naar je advocaat. Ik ga er echt aan kapot...”

“Het was maar net wie ik trof als ik de politie inschakelde”

Jessica*: “Sam was drie toen we in 2010 uit elkaar gingen. Het ging niet langer, haar vader is drugsverslaafd en heeft gedragsproblemen. Gelukkig kreeg ik snel een ander huis in het dorp. Hij wilde Sam iedere dag zien, maar dat wilde ik niet, waarna hij begon met dreigen en stalken. Na een mislukte poging tot mediation bepaalde de rechter dat ze om de zaterdag een paar uur bij hem mocht zijn. Toen de problemen niet stopten, heb ik Ondertoezichtstelling (OTS) aangevraagd. Het onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming verliep traag, en de omgang werd eerst uitgebreid van vrijdag- tot zondagavond, elke dinsdag, ook 's nachts en de helft van de vakanties. Maar toen Sam bij haar vader was weggelopen, gaf Bureau Jeugdzorg een schriftelijke aanwijzing: alleen nog overdag op zaterdag en zondag. Nadat Sam was gekomen met het verhaal dat hij een pistool had, mocht hij haar alleen nog onder begeleiding zien op vrijdagmiddag.

Toen hij Sam voor die tijd een keer niet op tijd terugbracht, belde ik de politie, die meteen in actie kwam. En de keer dat ze weggelopen was, reageerden ze ook zorgvuldig.

Daarnaast speelden ze een bemiddelende rol toen de overdracht steeds heel naar verliep, op die manier is geregeld dat dat via mijn vader verliep. Maar de acht keer dat ik aangifte deed van bedreiging en stalking, stelde de politie zich heel wisselend op. De ene keer dachten ze mee, dan zeiden ze dat ik het moest blijven melden, zodat er een dossier werd opgebouwd, maar een volgende keer waren ze terughoudend en wilden ze zich niet met onze relatieproblemen bemoeien. Het was maar net wie ik trof.

Wat ik steeds mis, is terugkoppeling en duidelijkheid; wat de politie wel of niet voor je kan doen en waarom. Naar mijn idee mankeert er het een en ander aan hun deskundigheid op het gebied van jeugdbescherming, familierecht en psychologische kennis van kinderen. Ze hadden zich in het eerste stadium meteen harder op moeten stellen tegenover mijn ex. Voor mijn gevoel gebeurde dat niet omdat we in een dorp wonen waar een ons-kent-ons-sfeer heerst en problemen met de mantel der liefde worden bedekt, misschien worden dit soort kwesties in een grote stad sneller opgepakt.”

“Ik deed aangifte, maar de politie kon niets voor me doen”

Wouter*: “In mei 2010 vond ik toen ik thuiskwam een briefje waarop stond dat mijn vriendin en ons toen 3-jarige dochtertje vertrokken waren. Van haar advocaat kreeg ik al snel te horen dat ik Zoë niet mocht zien tot er afspraken waren gemaakt. Ik deed aangifte, maar bij de politie zeiden ze dat ze niets voor me konden doen. Ik heb de omgangsregeling afgewacht, pas toen mijn ex die niet nakwam, heb ik zelf een advocaat ingeschakeld en melding gedaan bij het Advies-en Meldpunt Kindermishandeling (AMK).

Na een kort geding zou Zoë iedere week drie dagen bij mij zijn. Dat ging op de eerste dag al mis, haar moeder deed niet open. Wèl belde ze de politie. Ik liet ze de beschikking zien, maar ze zeiden dat het niet in het belang van het kind was om haar weg te halen. Erg teleurgesteld ging ik weg. Mijn ex kwam de omgangsregeling wel na tijdens de Ondertoezichtstelling (OTS) in 2011, maar daarna escaleerde het weer en deed ze ook melding van seksueel misbruik bij het AMK.

Na de bodemprocedure in 2012 zou Zoë de helft van de tijd bij mij wonen, maar toen ik haar wilde halen bij haar grootouders, lieten ook die me voor de deur staan. Weer belde ik de politie, die me dit keer leek te willen helpen. Ze vroegen: ‘Wilt u dat we haar uit huis halen?’ Daarvoor hadden ze eerst toestemming nodig van de hulpofficier van justitie. Die zei dat Zoë met mij mee moest, maar dat werd afgeblazen toen ik vertelde dat er melding van seksueel misbruik was gedaan. Toen mijn ex daarna officieel aangifte deed van misbruik, werd alles lamgelegd en deed niemand meer iets voor me. De zedenrechercheurs stelden me echter gerust, ze hadden zich ook goed ingelezen en de zaak werd inderdaad geseponneerd. Tot nu toe heb ik te maken gehad met 23 rechters, die steeds niet echt op de hoogte zijn. Omdat Zoë erg onder de situatie leed, heb ik moeten besluiten afstand van haar te nemen.”

* Gefingeerde namen